

Butlletí de la Secció Excursionista
de l'Ateneu Santjustenc

SEAS

Secció Excursionista de l'Ateneu Santjustenc, Carrer de l'Ateneu, 5 i 7.
08960 Sant Just Desvern.

Web: <http://www.florsloreto.com/seas>.

Adherida a la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC)

Núm. 248
Setembre
octubre
2003

Poble de la Rua (Baronia de Rialb)
Foto de Romà Pujadas

OPAR DE MOTXILLA

20 setembre — Celebració del tradicional Sopar de Motxilla al Pati del Roure de l'Ateneu a les 9 del vespre. Durant el sopar serà elegida pels assistents la millor fotografia d'entre les presentades al Concurs Fotogràfic, i tot seguit es lliuraran els premis a totes les fotografies guanyadores.

CICLE SOBRE LA MASIA

10 octubre — Conferència «Evolució de l'hàbitat rural. De la cova a la masia» per Anna Borbonet a les 20,30 h. al local de la SEAS.

12 octubre — Excursió al mas Juvinyà de Sant Joan les Fonts i serra de Sant Miquel del Mont (Garrotxa) amb sortida del Parador a les 7 h.

7 novembre — Conferència «Marc jurídic de les relacions centrades en la masia i la propietat rural» per Lluís To a les 20,30 h. al local de la SEAS.

9 novembre — Excursió a la masia de l'Agustí des de coll Formic fins al Tagamanent i Aiguafreda (Montseny), amb sortida del Parador a les 7 h.

MATINALS

9 novembre — Excursió a Vallbona d'Anoia i bosc de C.Coll (Anoia).

CAMINADA POPULAR

5 octubre — Celebració de la Vuitena Caminada Popular de la SEAS a Collserola, amb sortida del complex esportiu "La Bonaigua" a les 9 del matí.

Inscripcions: els dies 30 de setembre i 1 i 2 d'octubre de 8 a 9 del vespre al local de la SEAS, i mitja hora abans de la sortida.

TAULA DE REDACCIÓ

Amb aquest nou exemplar del nostre Butlletí hi ha hagut uns canvis en la Taula de Redacció: ens ha deixat l'Antoni Anguera per motius personals i s'hi han incorporat l'Agustí Revilla i l'Isidor Cònsul, mentre que continuen el Daniel Cardona, el Ferran de la Fuente i el Jordi Gironès.

ELS JOVES I LA SEAS

No és la primera vegada que fem esment a la necessitat d'engrescar jovent perquè s'integri a la SEAS, fet que veiem com una sortida vital per garantir la pròpia subsistència de l'entitat. I aquesta necessitat ha anat sorgint a les darreres assemblees anuals que hem celebrat fins que, en la d'enguany, es va decidir constituir una comissió encarregada d'estudiar més a fons la problemàtica per trobar, si fos possible, sortides que ho fessin possible.

Doncs bé, aquesta comissió ha realitzat una sèrie d'enquestes dirigides a un bon nombre de gent jove coneguda que acostuma a fer muntanya d'una manera més o menys periòdica i al marge de la SEAS.

Durant les diverses entrevistes personals que s'han realitzat ha quedat palès que als joves enquestats no els cal formar part d'una entitat excursionista per sortir a la muntanya i la improvisació mana gairebé sempre a l'hora de planificar les excursions. De les preguntes fetes també es desprèn que l'alta muntanya i tot allò que té un pèl d'aventura agrada més que altres tipus d'activitats.

La majoria de participants, però, consideren que l'aportació d'una entitat com la SEAS és molt bona en l'aspecte de poder obtenir suport dels

qui tenen experiència i de tot allò material de què disposa una entitat excursionista com la possibilitat de federar-se, aconseguir material sense cost i disposar de mapes i bibliografia excursionista.

A l'hora de concretar fets que els poguessin decidir a fer la seva activitat des de la SEAS, quedava clar que havia de ser amb plena llibertat d'organitzar-se i afavorint la possibilitat de disposar del local a hores no tan escasses i estrictes com les actuals. Aquest darrer és un tema que cal donar-hi solució ben aviat per afavorir la creació d'un ambient jove que ara no hi és i que tots els enquestats han coincidit a considerar-lo determinant perquè els joves vinguin a la SEAS. Sense ambient i caliu jove el jovent no s'hi acostarà. Cal, doncs, fer tot el que calgui en aquest sentit.

D'entre les activitats més sol·licitades que els joves consideren que es podrien organitzar des de la SEAS, hi ha l'organització d'algun curset d'alta muntanya i d'escalada, i també la programació d'alguna excursió atractiva al Pirineu. D'això, ens en dóna fe la bona assistència a les sortides d'alta muntanya per a joves que s'han fet durant l'any, i a alguna de puntual com fou la del pic d'Angliós.

Tot just acabem de saber el que pensen. Ara cal seguir buscant solucions que els atreguin.

UN PASSEIG PER LA BARONIA DE RIALB

Romà Pujadas

Unes ratlles per donar una breu pinzellada d'una part força desconeguda i alhora fascinant del nostre país, la Baronia de Rialb. És un municipi molt extens i molt poc habitat: l'any 2001, tenia 273 habitants repartits per 142,7 km², una superfície bastant superior a la del municipi de Barcelona, amb una densitat de població d'1,9 habitants per km², xifra extraordinàriament baixa que dóna idea d'un territori molt despoblat, gairebé buit. Com la gran majoria d'indrets rurals de Catalunya, ha conegut èpoques més esplendoroses. A meitats del segle XIX, concretament l'any 1857, hi havia censades 1665 persones. Per sort, sembla que el despoblament ha tocat fons: l'any 1996 hi constaven 251 habitants, la xifra més baixa mai registrada, mentre que el 2001 arribaven a 273. No és cap gran increment però marca, sembla, un canvi de tendència. L'augment de població no es deu al moviment natural, ja que a la Baronia de Rialb poden passar anys sense que hi neixi cap infant; però cada any hi ha uns quants enterraments garantits, si no a l'arribada de parelles joves amb canalla que s'han instal·lat aquests

darrers anys en masies disseminades.

El municipi està estructurat pel riu Rialb, que el travessa de nord a sud. El Rialb és un riu important, tant per longitud com per cabal, però alhora molt desconegut, en bona part perquè transcorre per terrenys molt solitaris i no passa a la vora de cap nucli urbà d'una certa entitat. La construcció de la presa de Rialb ha alterat profundament aquest territori. A diferència de Tiurana o Bassella, la Baronia de Rialb no s'ha vist afectada d'una manera tan dramàtica. Fins i tot es podria dir que s'hi ha sortit guanyant. La desaparició de bona part de la xarxa de camins tradicionals ha obligat a la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre a construir carreteres modernes. Poblets com Polig o Vilaplana, als quals s'accedia per camins precaris, disposen ara de carreteres ben condicionades. Res d'això s'ha aconseguit sense esforç i lluita: els veïns s'han vist obligats a tallar més d'una vegada la carretera de la Seu d'Urgell i Andorra.

Un municipi tan extens té molts racons per visitar, però avui es tracta de proposar un itinerari que transcorre per paratges d'una solitud corpredora i fa la circumval·lació de la part més septentrional del terme sense necessitat de tornar enrere. Comença a la carretera C-1412, a la vora del Port de Comiols, i acaba a la mateixa carretera, després de fer un

Església romànica de Santa Maria de Palau. Fotografia de Romà Pujadas

recorregut d'uns 40 km per pistes i camins molt poc transitats; es pot fer en cotxe, però patint tota l'estona, de manera que és molt més aconsellable fer-lo amb un vehicle tot terreny. Uns centenar de metres abans del port de Comiols s'ha de prendre una pista a la dreta que transcorre per la carena de la serra de Benavent. A una banda, hi ha la Conca Dellà, amb la línia trencada dels Pirineus al fons; a l'altra, el terreny s'enfonsa lentament fins al Rialb.

La pista passa pel vedat de caça intensiva de la Garriga. Els caçadors amb arrels al país, que complementaven amb la caça

l'economia familiar o senzillament mataven el temps, mai més ben dit, durant els llargs períodes amb poca feina al camp, són, cada cop més, un record del passat. L'ha substituït el caçador urbà que deixa diners al territori i que acostuma a anar molt ben equipat i vestit acuradament per a l'ocasió. El vedat intensiu garantitza que sempre hi haurà alguna perdiu per endur-se a casa: només cal aviar-les una mica abans de començar la cacera. Una batuda de porcs senglars pot concentrar una gran quantitat d'aquests caçadors de ciutat que es distribueixen estratègicament per un extens territori. No costa

gaire descobrir-los estratègicament amagats darrere dels arbres, amb els llampanys vestits de camuflatge. Evidentment, no és un dia adequat per fer travesses a peu o per buscar ermites amagades, val més quedar-se a casa. De la mateixa opinió són els mateixos senglars que, amb bon criteri, aprofiten aquests dies moguts per visitar parents llunyans en indrets més tranquils.

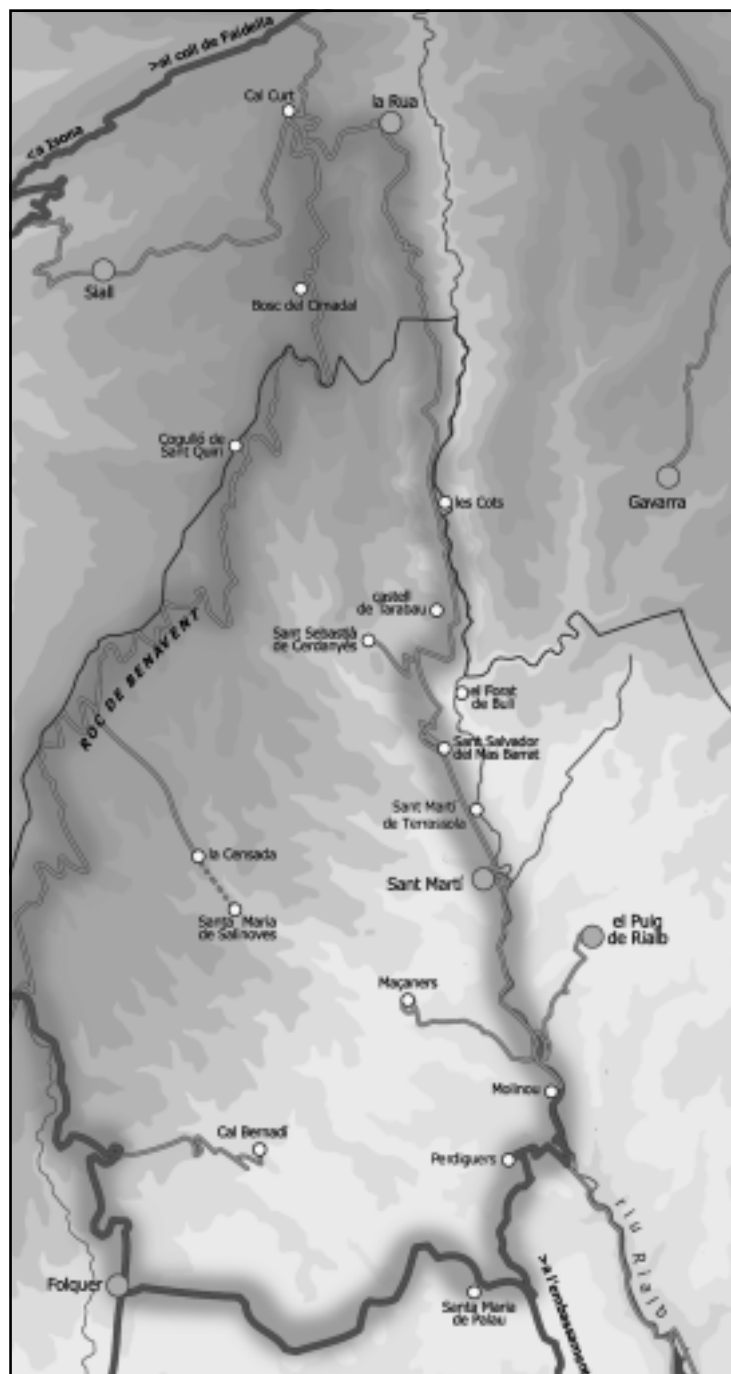
En aquest paratge solitari queden algunes masoveries habitades que es troben, ben segur, entre les més pobres i rònegues del país. El món rural porta associat sovint l'adjectiu d'idíl·lic; això es podria dir d'un món de ficció, com el de la Heidi, però mai no es podria aplicar a masoveries com la Censada. Per arribar-hi ens hem de desviar de la pista principal i agafar-ne una a la dreta. La primera pregunta que ve al cap en arribar-hi és com es pot viure aquí, en aquestes condicions! No s'hi pot trobar cap de les comoditats que conformen la nostra qualitat de vida quotidiana. El propi mas és un edifici ròneg i apedaçat, fet amb materials diversos que conformen un veritable atemptat a l'harmonia visual. La lletjor de les edificacions queda compensada per l'exuberància del paisatge, però val a dir que extasiar-se en la contemplació de la natura és un estat d'ànim més propi dels visitants ocasionals que no dels residents permanents. Et donen la

benvinguda els lladrucs d'un nombrós grup de gossos prims i arnats. La mestressa de la casa, l'Engràcia Tomàs, filla de Vall-darques, un altre indret solitari i alhora encantador del Prepirineu català, és una persona amable a qui la solitud ha desenvolupat les ganes de parlar. La seva tasca principal és menar un enorme ramat de bous que pasturen pels prats propers.

Ben a prop es troba el mas de Salinoves, un edifici abandonat i en procés avançat d'enrunament; una mica més lluny, a una mitja hora caminant des de la Censada, al cim d'un serrat, es troben les restes d'un antic castell i vilatge medieval i de l'església romànica de Santa Maria de Salinoves, de la qual es conserven dos panys de paret i un petit campanar. És una mostra més d'aquesta Catalunya oblidada i enrunada. La Baronia de Rialb té un gran patrimoni arquitectònic, amb gairebé trenta esglésies romàniques censades, algunes d'una gran bellesa i perfectament restaurades, però aquest no és el cas de Santa Maria de Salinoves que manté una lluita, ben segur que perduda, contra la inexorable força de la gravetat.

De nou al camí principal, s'albira un turó arrodonit, és el Cogulló de Sant Quiri, amb 1355 m d'alçada, el punt més enlairat, tant de la Baronia de Rialb com de la Conca Dellà. Poc després, el paisatge canvia radical-

BARONIA DE RIALB

*Dibuix
d'Oriol Mach*

ment: hem arribat al bosc del Cimadal. Les petites agrupacions d'alzines i roures que s'han anat trobant fins ara donen pas a un espès bosc mixt en què conviuen les coníferes amb arbres caducifolis, com ara el faig. Si no anem prèviament informats, l'arribada al bosc del Cimadal constitueix una veritable, i agradable, sorpresa; és com trobar la llum de la Fageda d'en Jordà en un lloc insospitat.

Després de molts km planejant, la pista inicia un ràpid descens fins arribar a cal Curt, una veritable cruïlla de camins enmig d'aquests indrets tan solitaris. El camí de l'esquerra porta fins al petit poble de Siall, encara habitat, tot passant pel bell mig del bosc del Cimadal. No és el camí que agafarem en aquesta ocasió, però val a dir que constitueix un itinerari més que recomanable. Un altre camí s'enfila cap a la carretera d'Isona a Coll de Nargó, a l'alçada del coll de Faidella. El camí de la dreta, que és el que agafarem, porta fins al poble deshabitat de la Rua. El primer contacte visual amb el llogarret és un dels principals al·licients d'aquest itinerari. El poble, una escassa filera de cases dalt d'un penya-segat, és d'una bellesa encisadora. És un lloc deshabitat, no hi viu ningú, però encara no es pot considerar abandonat, nom que s'aplica quan ja no hi ha cura a conservar els edificis, que van caient mentre la vegetació incontrolada se'n

va emparant. A la Rua, les cases de pedra amb cobertes de llosa encara semblen unes construccions raonablement sòlides.

Baixar pel Rialb és entrar en contacte amb una natura gairebé en estat pur. És un territori feréstec i solitari amb un paisatge exuberant que, a la tardor, quan s'hi posa la boira, pren un caràcter misteriós i gairebé màgic. L'abundant vegetació és un dels valors afegits d'aquest territori. L'any 1994, hi va haver un incendi devastador que va cremar el bosc de la part meridional del municipi. Al mas de Peguera, a la vora de Polig, un matrimoni de pagesos d'edat avançada veien, de casa estant, com el foc remuntava la vall del Rialb i s'atansava perillosament. Quan les flames estaven a menys de dos-cents metres, el vent, que fins aleshores bufava del sud amb molta força, va canviar de direcció; el vent del nord els va salvar la casa i potser fins i tot la vida: les flames es van aturar molt a prop del mas. Nou anys després, els efectes de l'incendi són encara ben visibles, però val a dir que l'àrea de la nostra excursió se'n va escapar.

El camí va davallant fins arribar pràcticament al nivell del riu. Aquest és el punt des d'on s'inicia el descens del Rialb, una opció de barranquisme que permet conèixer un paratge realment espectacular. Avui no és el dia de fer barranquisme, però en podem prendre nota per a una altra

ocasió. Cal remarcar que si venim a fer el descens del Rialb, hi arribarem just pel costat contrari, que és el camí més proper des de qualsevol lloc habitat. El descens del Rialb transcorre per uns paratges angostos realment espectaculars. L'indret més conegut i que dóna nom genèric a l'excursió és el forat de Buli, una sorgència situada a l'aiguabarreig amb el barranc de Gavarra. El darrer tram, quan el barranc comença a eixamplar-se, és possiblement el que ofereix els paisatges més encisadors, en especial els dos túnels en què el riu s'endinsa dins la terra, veritables esclats de pedra i aigua.

Deixant el descens del Rialb i el forat de Buli per a una altra ocasió, proseguim per la pista rodada, que se separa momentàniament del Rialb i

s'endinsa pel barranc del Cerdanyès. Si anem bé de temps, podem agafar un camí a la dreta que porta fins al mas del Cerdanyès, un gran casalot de color blanc, que no està habitat permanentment, i amb una aparença ben sòlida. A la vora del mas, amagada entre alzines, hi ha l'església romànica de Sant Sebastià.

La pista passa després a la vora del mas Barrat, situat en una posició realment estratègica, sempre i quan el que es busqui sigui l'aïllament de la resta del món. El nom li escau especialment: és un planell encerclat per uns enormes penya-segats conformatos pel Rialb i els barrancs del Foradot i del mas Barrat. Com si fos una península, solament una estreta franja de terra el fa accessible des del camí. El mas és

Panoràmica de la vall de Rialb. Fotografia de Romà Pujadas

*Castell de Llordà
amb el Montsec
al fons, vist des
de Siall.
Fotografia de
Romà Pujadas*

un gran casalot en ruïnes; a la vora, hi ha l'església romànica de Sant Salvador, que encara aguanta dreta estoicament. Des dels penya-segats del mas Barrat s'entén perfectament per què els romans van batejar el Rialb com el riu alb, el riu blanc: només cal veure el llit sinuós de roca blanquinosa.

Es passa, poc després, a la vora de Sant Martí de Terrassola, una altra església romànica de futur incert. La pista es va fent més ampla a mesura que retornem a territoris habitats. Una cruïlla de camins ens obre noves expectatives per a excursions posteriors. Agafant el camí de la dreta arribaríem a la masia Massanès, des de fa uns anys, restaurant i casa de pagès. És un dels pocs establiments de turisme rural d'aquest territori isolat, però val a dir que deixa el llistó gastronòmic força elevat, sobretot quan treballa productes de la terra, com el porc senglar o la tòfona. El

camí de l'esquerra, porta cap al Puig de Rialb, i cap a Gavarra, Cortiuda i altres indrets solitaris i interessants de conèixer, però en una altra ocasió. Continuant recte, passarem per la piscifactoria Palou, moment en què la pista torna a ser asfaltada. Una nova cruïlla ens invita a excursions posteriors. Si continuéssim per l'esquerra faríem cap a la cua de l'embassament Rialb. Agafant per la dreta, arribarem ràpidament a la carretera principal després de passar per cal Perdiguers, on podem comprar embotits casolans. De nou en plena civilització, estem a una hora i mitja de Sant Just Desvern.

BUTLLETINS D'ALTRES CENTRES

Daniel Cardona

Revisió de les revistes que hem rebut a la SEAS durant l'últim trimestre del 2002 i primer del 2003.

1. ANDORRA

Esquí lliure a Andorra. E. Faura. Vèrtex núm. 185 (2002); pàg.4-10.

Vuit ascensions amb esquís als pics més clàssics andorrans: Alt de Griu, Punta E. del Gargantillar, la Cabaneta, l'Estanyó, Cassamanya, Serrera, Font Blanca i Comapedrosa. L'autor acaba amb una alta ruta andorrana de cinc dies.

L'ombra de la cara nord. Itineraris en canals i goulottes. S.Fernàndez, X.Borotau, A.Querol. Vèrtex núm. 185 (2002); pàg.14-19.

Vuit ascensions hivernals a diferents canals i corredors d'Andorra.

Ascensions a l'estiu. Del brogit de les valls a la solitud dels cims. M.Figuera. Vèrtex núm. 185 (2002); pàgs. 22-28.

Sis ascensions a l'estiu als pics andorrans del Pla de l'Estany, Mil Menut, Escobes, Cresta dels Malhiverns, Tristaina i Ensagents.

2. COLLSACABRA

Collsacabra. Excursions pel museu natural d'Osona. C. Girona. Vèrtex núm. 186 (2002); pàg. 22-25.

Set itineraris per aprofundir en el coneixement del Collsacabra i Cabrerès. Ideal per fer excursions de "grocs" a la tardor.

3. MONTSANT

Circuit pel Montsant des de Margalef pel grau de l'Englora i el Tossal Pelat (Priorat) A.Cabré. Muntanya núm. 844 (2002); pàg. 251-253.

El Montsant des de Margalef és poc conegut, i aquest itinerari circular que voreja el barranc de Sant Salvador us permetrà conèixer-lo.

4. PORTS DE BECEIT

Els camins de la Penyalera. J.Bustos. Excursionisme núm. 312 (2002); pàg.4-8.

Com diu l'autor "al massís del Port (de Beceit) hi ha diverses muntanyes emblemàtiques: Roques de Benet, el Tossal d'Orta, la mola Castellona i la Penyalera, essent aquesta darrera la menys coneguda". Situada a la comarca aragonesa del Matarranya, l'autor descriu tres itineraris per pujar-hi: pujador del

toll de Pablet (riu d'Ulldemó), camí de la Molesa de Tario i pel coll de Pelele (riu d'Algars).

5. VALLÈS ORIENTAL-MARESME

Itinerari prehistòric per la Serralada Litoral. A.Llambés. Excursionisme núm. 312 (2003); pàg. 28-29.

Un itinerari de 5 h. 30 min. entre la Roca del Vallès i Vilassar de Dalt que ens fa conèixer 4 dòlmens (can Gol I i II; Calma del Moro i la Roca d'en Toni), i el poblat ibèric del Turó de Céllecs.

6. PALLARS SOBIRÀ

Refugi Gràcia a la vall d'Airoto. O.Gonzàlez. Excursionisme núm. 312 (2003); pàg. 32-33.

Fitxa del refugi lliure d'Airoto o de Gràcia (2.199 m) situat a la vall d'Airoto al terme municipal de València d'Àneu. L'autor explica

l'ascensió des del refugi al pic de Qüenca (2.633 m).

7. Cerdanya

D'Estavar a la Cabanassa, seguint les vies romanes de la Cerdanya. J.Nuet i Ll.Willaert. Muntanya núm. 845 (2003); pàg.25-30.

Un itinerari per la via romana anomenada *Strata Ceretana*, que travessava la Cerdanya i que és documentada en el segle III dC, i que unia Ruscino (Castellrosselló), una població situada a tocar de Perpinyà, amb Ilerda (Lleida), passant per Iulia Libica (Llívia).

8. NÉOUVIELLE

Nadal per la Bigorra. P.Garriga. Excursionisme núm. 312 (2003); pàg. 20-23.

Travessia de cinc dies amb esquís a la zona del Néouvielle - Vallée

Efectes de les allaus sobre els arbres	Massa de neu en moviment (tones)	Pressió d'impacte (kPa)	Longitud recorreguda (m)
Trenca branques dels arbres	10	2	20
Trenca arbres	200	10	100
Destruïx alguna hectàrea de bosc	3.000	50	500
Destruïx diverses hectàrees de bosc	40.000	20	2.000

d'Aure. Estació d'esquí de Sant Lary - Refugi de Bastan - Refugi Campana de Cloutou - Cabana d'Aygues Cluses - Refugi del llac d'Aubert i Chalet - Hôtel d'Oule.

9. ALLAUS

Les allaus vistes sense neu.

M.Janeras. Excursionisme núm. 313 (2003); pàg. 32-33.

Excel·lent treball per observar el mal que fan les allaus “a neu passada”. L'autor diu que “sols una placa de 20 cm. de gruix, 10 m. d'ample i 20 m. de desnivell de recorregut poden comportar víctimes”. Janeras revisa a l'estiu el mal produït per les allaus al Taga; les Marrades (Gorges del Freser); les Fonts (Arinsal); la Solana del Port de Boet i el fons de la vall d'Espot. Per acabar dóna un quadre de possibles danys ocasionats als arbres.

10. BAIX LLOBREGAT

Medi ambient. El risc que comporta el tram urbà de la riera de Sant Bartomeu (Molins de Rei).

J.Roca. El Butlletí del Centre Excursionista de Molins de Rei núm. 34 (2002); pàg. 16-18.

L'autor explica el perill de moltes rieres de Collserola on els ajuntaments les han soterrat, posant tubs en els nous trams urbans. Roca descriu el perill de la riera de Sant Bartomeu, la qual neix sota Santa Creu d'Olorda i que, en el tram urbà,

el tub sols admet 53 m³ per segon d'aigua neta (sense arbres). L'autor pensa en el pitjor dels casos: a l'estiu es crema el bosc de Sant Bartomeu i a la tardor s'enregistren 4 litres per minut i per m² com foren els casos de Biescas (1996), Montserrat (2000) i de Torrelles de Llobregat (1987). Aleshores els 5 milions de m² de la conca esdevindrien impermeables perquè les gotes polvoritzarien les cendres i obstruirien els porus de la terra; aquesta impermeabilització faria que l'aigua que arribaria al pont de Sant Bartomeu seria de més de 200 m³ per segon del tub d'inici del tram urbà. L'autor fa un balanç hipotètic dels danys d'aquesta inundació.

11. EXCURSIONISME

L'excursionisme: espècie a extingir. M.Cortès. Aresta. Revista del Centre Excursionista de Lleida núm. 61 (2003); pàg. 5.

Article de reflexió d'un veterà del nostre excursionisme sobre els impediments de poder caminar per la muntanya. L'autor descriu la nova llei de regulació de les activitats físicoesportives al medi natural, que van adreçades tant a les entitats sense ànim de lucre com a les dites empreses d'esport d'aventura. Cortès es queixa que no s'hagi consultat les entitats excursionistes. La nova normativa vol exigir una titulació als responsables de les tan habituals sortides col·lectives (segons la llei pot ser a partir de 6 persones).

CICLE SOBRE “LA MASIA” (2003 - 2004)**Conferències**

10 octubre — Conferència “Evolució de l’habitatge rural. De la cova a la masia” per Anna Borbonet.

7 novembre — Conferència “Marc jurídic de les relacions centrades en la masia i en la propietat rural. L’hereu i els diferents tipus de contractes” per Lluís To.

12 desembre — Conferència “La vida en una masia. Com era la seva vida i la seva economia?” per Llorenç Ferrer.

9 gener 2004 — Conferència “Les masies històriques de Catalunya” per Antoni Pladevall.

13 febrer — Conferència “El món de l’art i la masia” per Isidor Cònsul.

12 març — Conferència “Les masies de Sant Just” per Daniel Cardona.

16 abril — Conferència “Els diferents tipus de masia al llarg de la geografia catalana” per Joan Curós.

14 maig — Conferència “Noves funcions de la masia. El turisme rural” per Josefina Roma.

Excursions

12 octubre — De Sant Joan les Fonts a Santa Margarida de Bianya visitant el mas Juvinyà (Garrotxa).

9 novembre — Del coll Formic a Aiguafreda pel Taragament visitant la masia de l’Agustí (Montseny).

14 desembre — Del Marquet de la Roca a Mura visitant la masia del Puig de la Balma (Sant Llorenç del Munt i serra de l’Obac).

11 gener — Circuit des de Vilaplana per la Febró i la Mussara visitant les seves masies (muntanyes de Prades).

14 febrer — De Molló a Setcases (Ripollès).

14 març — De Vidrà al castell de Milany visitant les masies de l’entorn de Vidrà (Ripollès).

18 abril — De Solsona a Olius per Lladurs (Solsonès).

16 maig — De Beuda a Nra.Sra. del Mont i Maià de Montcal visitant la masia del Noguer de Segueró (Garrotxa).

6 juny — Del coll de Pal al Puigllançada, mas de la Pardinella i Castellar de n’Hug (Berguedà).

20 juny — Visita a diverses masies de la Cerdanya.

ACORDS DE LA JUNTA

Reunió del 3 de juny de 2003

—Es fa un repàs sobre les feines de la Caminada Popular com és el tema dels companys que ajudaran a la intendència i els controls, i la decisió del regal als participants.

—Joan Fernández exposa els detalls del nou muntatge de la *Rosa dels Vents* de la SEAS a la Penya del Moro i es fa esment de la reunió mantinguda amb l'Ajuntament on se'ns va informar que havia estat necessari fer alguns canvis obligats en la seva col·locació, la qual cosa farà perdre panoràmica al punt N.W. Es forma una comissió que s'encarregarà de muntar una activitat a la Penya del Moro destinada a la reinstauració de la rosa en una data que encara és per decidir.

—Es presenta un CD ROM de fotos fetes per Francesc Fàbregas durant la darrera Marxa de la Regularitat. Els organitzadors de la Marxa decideixen regalar-lo a tots els equips participants pel seu innegable interès i qualitat.

—Es decideix sol·licitar a la Junta de l'Ateneu la cessió de l'habitable situat al costat de l'entrada del nostre local per aprofitar-lo per a usos propis i de pas fer-ne una acurada neteja, que bona falta hi fa.

Reunió de l'1 de juliol de 2003

—Pere Aceiton, com a encarregat de la biblioteca de la SEAS, explica com han anat les gestions amb l'Ajuntament que han permès que avui tinguem ja muntades unes prestatgeries que ens aniran força bé al local.

—En Joan Portes deixarà de representar la SEAS a la Vegueria del Baix Llobregat per impossibilitat personal. A partir d'ara serà en Joan Gómez qui s'encarregarà d'aquesta tasca. Des de la Junta volem reconèixer públicament el treball fet per Joan Portes.

—Jordi Gironès informa que la Junta de l'Ateneu no ens pot deixar el quarto del costat del nostre local perquè té previst destinar-lo en breu a guardar-hi estris diversos.

—S'informa que la quota que es paga a la FEEC surt del total dels associats de cada entitat i que, en el nostre cas, el cost per soci és de 1,35 euros. Actualment som 281 socis.

—Joan Urpinell i Jordi Gironès donen a conèixer els membres que formaran part del jurat del proper Concurs Fotogràfic. Són els següents per ordre alfabètic: Lluís Carbonell, Neus Malaret, Carles Pons i Albert Xanxó. La participació de Francesc Fàbregas no se sabrà fins més endavant a causa de la feina.

SEAS

Butlletí de la Secció Excursionista de l'Ateneu Santjustenc

Any XXXVIII, núm. 248

Equip d'edició del butlletí: Daniel Cardona, Isidor Cònsul,
Ferran de la Fuente, Jordi Gironès i Agustí Revilla (taula de redacció),
Jordi Gironès (autoedició), Elisabeth Bart (tramesa),
i Josep Nuet (dissenyador de la maqueta).
Correcció de textos: Servei Local de Català.

Índex

Portada: Poble de la Rua (Baronia de Rialb) Fotografia de Romà Pujadas	
Calendari	320
Editorial: Els joves i la SEAS	321
Un passeig per la Baronia de Rialb, per Romà Pujadas	322
Butlletins d'altres centres, per Daniel Cardona	329
Cicle de conferències sobre la Masia	332
Informació de la SEAS	333

Amb la col·laboració de:

Ajuntament de
Sant Just Desvern

CISTELLERIA BALLART, Bonavista, 82, tel. 933 71 13 64

DISSENY MOBLES, Creu, 42, tel. 933 7212 52

FLORS LORETO, Creu 66, tel. 933 72 31 03

FORMA CUINA, Creu 60, tel. 934 73 35 59

LLIBRERIA RESSENYA, Creu 54, tel. 933 71 08 43

IMMACULADA AMAT, JUST AMIGÓ, MARCEL·LÍ CAMATS, FRANCESC HOMEDES